

COPIL VECHI

LARISA BĂLAN

Stăteam întinsă pe spate,
Un spate îndrăgostit
de pământul dezgolit,
Și am ridicat mâna nebună
Să pictez povești pe albă Lună...

Îmi e dor...
Îmi e dor de mine uneori,
Îmi e dor de vânturi și de ploi,
De soare cald, de raze mii
de zâmbete ascunse de petalele desprinse...
...desprinse din suflete...

Mă caut!
Mă caut, dând norii la o parte,
Încerc să completez un puzzle din care
lipsesc piese...
Așa completă, mare, complexă
când văd cum îmi ies prin goluri raze stinse...
Cine sunt?

Găsesc un trup ce vibrează trecerea anilor...
Nu vreau să cred că e al meu,
Dar nu tace a lui gură, cu buze mușcate,
Nu îi tac zgârieturile din coate,
Nu e al meu, și totuși, se întreabă:
„Cine sunt?”

Răsuflu cald, un aer expirat
de epocile ce s-au scurs peste-un gând brăzdat:
Îmi amintesc! Îmi simt conturul!

Simt că sunt om mare desenat
Fiindcă-s doar copil de fapt...